

Båltale

Sankt Hans aften i Haveforeningen Ørkild, 2010.

Det at vi samles omkring Sankt Hans-bålet viser jo at ikke alt er lutter kærlighed og idyl. Godt nok samles vi for at hygge, spise og drikke en øl eller en vand, og så sende heksen til Bloksbjerg, men faktisk er Sankt Hans ikke blot idyl.

For heksen vi brænder på midsommerbålet fortsætter jo den opfattelse, at der er nogle hekse og onde magter, som vi bør komme til livs. Og skønt det nu er over 280 år siden den sidste heksebrænding fandt sted i Danmark, ja, så synes vi jo ikke at være blevet meget klogere. Det kan vi nævne mange eksempler på, men for at undgå det, som det hele jo handler om – at gøre andre til syndebukke – vil jeg tage udgangspunkt i min egen familie, familien Ørkild, familien St. Byhavevej og familien Strynøvej.

Min egen families historie adskiller sig nok ikke fra de fleste, for vi brænder jo hekse af i alle familier. Særligt husker jeg når min mor gjorde det med folk hjemme i landsbyen. Og det var skam tit dem der før havde været vores allerbedste venner.

Sådan er det også i vore familier. Vi brænder hekse, rister venner og bekendte på bålet, og vi gør det året rundt.

Det er som om vi tror, at vi ved at lægge andre for had, kan vi vinde kærlighed og fællesskab.

Her i haveforeningen Ørkild kalder vi os for en koloni. Altså et fællesskab, og ser vi på andre kolonier vi kender til, f.eks. myrer, bier og hvepse, så kan de ikke fungere, hvis ikke alle passer sin egen arbejdsopgave og arbejdsområde. Kommer der uro i en koloni, så påvirker det alle. Kommer der uro i en familie, så påvirker det alle. Ja, det kan endda splitte en familie i tusinde stykker!

Jamen hvoraf kommer uroen så?

Jo, den kommer fordi der er nogle som ikke fungerer i fællesskabet, der er nogle som mener der er hekse og trolde iblandt os. Det tales der i hvert fald ind imellem lystigt om.

Eller også har de bare hørt noget, som måske smukseres lidt, og så sendes videre ud i familien. Dermed har man lagt brænde på bålet til heksen.

I forgårs var det: "Jeg har hørt, at ...".

I går var det: "Har du hørt at...".

I dag er det "Der er nogen som siger, at...".

Jo, vi brænder dagligt hekse og trolde – igen og igen - her til lands, og kigger vi os omkring i vore familier, kan vi roligt sige, at "hver by har sin heks, og hvert sogn sine trolde," som Holger Drachmann så smukt siger det i Midsommersangen, - og så må vi lære at indse at disse hekse og trolde ikke udgøres af andre mennesker, men udelukkende af de mørke og smertende sider i os selv, som vi ikke tør at se i øjnene og arbejde kærligt med.

"Vi vil fred her til lands, sankte Hans, sankte Hans", fortsætter Drachmann. Men som afghanerne, irakerne, jugoslaverne, og alle andre der har forsøgt at bekriige hinanden, så bittert har måtte erkende, bliver fred og fællesskab ikke vundet ved at lægge andre for had. Nej, "den kan kun vindes, hvis hjerterne aldrig bli'r tvivlende kolde", som Drachmann så smukt slutter Sankt Hans-visen.

*Otto Wikkelsø
Formand, HF Ørkild
23.06.2010*